

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ "ΧΡΥΣΟΥ ΣΚΑΡΑΒΑΙΟΥ"

Ο ΠΟΕ ΚΙ' Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝΙΟΥ ΚΙΝΤ

Πώς εύρισκε τις υποθέσεις των διηγημάτων του ο 'Αμερικανός συγγραφέας. Ο θρύλος ενός κρυμμένου θησαυρού. Το έγκλημα του «Ναπολεόντος των Μαύρων». Πώς έκρηψε στην 'Αιτή είκοσιπέντε έκαστημύρια χρυσά φράγκα, κ.τ.λ.

ΣΦΑΛΛΟΣ ο «Χρυσός Σκαρβαίος» εινε ένα από τα πιο δημοφιλη και τα πιο γνωστά διηγήματα του μεγάλου 'Αμερικανου ποιητου και συγγραφεως 'Εντγαν 'Αλλαν Πόε. 'Εχει μεταφρασθει πολλές φορές στη γλώσσα μας, κι' όσοι αγαπούν τις παραξενιες και συναρπαστικες περιπετειες, θα θυμούνται διχως άλλο την υπόθεσι του.

Ο Πόε στο «Χρυσό Σκαρβαίος» του μάς αφηγηται τις έπινοες κι' υπομονητικες έρεινες κάποιου Ουίλλιαμ Λεγκράν και του μαυρου ύπηρέτη του Ζούιτερ, για ν' ανακαλύψουν τον άμυθου θησαυρο του καπετάνιου Κιντ, του περιφημου άρχαιωτου της

Νήσου της Χελώνης.

Η άλλοιοτη λοιπόν αυτή ιστορία φαίνεται α' άλλως τους αναγνώστες ότι δεν εινε τίποτε άλλο παρά ένα ακόμη αξιολογώταστο δημιούργημα της καταληκτικης φαντασίας του μεγάλου 'Αμερικανου συγγραφεως. Κι' όμως, όπως έξοι με ποιο τρόπο έγραφότανε και πως εύρισκε τις υποθέσεις των διηγημάτων του ο 'Εντγαν Πόε, δεν θα παραξενευη όλοι αν μάθει ότι η περισσότερο λεπτομέρεια του «Χρυσού Σκαρβαίου» δεν εινε τίποτε άλλο παρά μια πιστη αντιγραφή της πραγματικότητας.

Ο Πόε εινε πάρα μι ιστορία που κυκλοφορούσε τότε στο Νέο Κόσμο, την είχε αλλάξει λίγο σε μερικά μέρη και είχε χρησιμοποιήσει την παρξένη υπόθεσι της για να γράφη ένα από τα πιο μεγάλα και τα πιο δημοφιλη διηγήματα του...

Μά δεν ήταν η πρώτη φορά που ο 'Αμερικανός συγγραφεας έπαιρνε τα θέματα του από την πραγματικότητα. Στον «Πολιτιανός», το μόνο δράμα που έγραψε για να γράφη και που το άφησε άτελειωτο, ο Πόε έχει ως θέμα μι συνταρακτικη υπόθεσι που είχε αναστατώσει εκείνα τα χρόνια την 'Αμερική και που έκανε αέζαζαση άρ' έλλους ως «ή εθωτική τραγωδία του Κέντωνα...». Ο 'Αμερικανός συγγραφεας δεν έκανε τίποτε άλλο παρά να την τοποθετησ, δίχως ν' αλλάξει τίποτα, σε μι άλλη έποχή, στο ρομαντικό δηλαδή πλαίσιο της Ιταλικής 'Αναγεννήσεως.

Ένα άλλο ανατριχιαστικό διηγήμα του, ο «Χολ-Φρόγκ», εινε ή πιστή, θα λέγαμε, περιγραφή μις τραγικης περιπετειας που συνέβη στον Γάλλο σατυρικό ποιητή Σκαρρόν, κατά τη διάρκεια ενός χορού στα ανάκτορα του Καρόλου του. Ο Σκαρρόν κά μερικoi φίλοι του, μεταμφιεσμένοι σε άρχιους, λίγο έλειπε να κωούν ζωντανoi σαν λαμιάδες, την ώρα που ο χορός βρισκόταν στη μεγαλειότερη τρέλλα του. Το τραυματικό λοιπόν αυτό επεισόδιο το αναφέρει με κάθε λεπτομέρεια ο ιστορικός Φουασσάρ στα χρονικά του.

Το «Χειρόγραφο που βρέθηκε μέσα σε μιά υποτίλια» εινε πάλι ή δημοφιλη και πιστή αφηγήσει ενός παλιου ναυτικου όλλανδικου θύλου.

Από άλλα «ιστορικόμια» διηγήματα του, το «Μυστήριο της Μαρίας Ροζέ», που εκτυλίσσεται στο Παρίσι, έχει ως θέμα την εγκληματικη υπόθεσι της Μαρν Ρότσερς, που είχε αναστατώσει εκείνη την έποχή τη Νέα 'Υόρκη και ή «Απλή δολοφονία της όδοι Μόργκ» έχει ως βάση ένα παρξένο έγκλημα, που είχε δημοσιευθει στο «Σουούακσφουρ Κρόνικλ»...

Κι' ο «Χρυσός Σκαρβαίος» λοιπόν στηρίζεται άπάνω σε πραγματικά και ιστορικά γεγονότα κι' ο περιφημος κρυφός Κιντ, ο άρχηγός των μπουκανιέρων, στο διηγήμα του Πόε, αντίκρισά τον έπίσης περιφημο μαυρο Τουσσαίν-Λουβερτιέρ, τον πρώτο Πρόεδρο της Δημοκρατίας της 'Αιτής (ένος μεγάλου νησιού των 'Αντίλλων), τον παρξένιστο «Ναπολέοντα των Μαύρων».

Όταν λοιπόν ο ήρωας του διηγήματος, ο Ουίλλιαμ Λεγκράν κι' ο μαυρος ύπηρέτης του Ζούιτερ ανακάλυψαν το κωότιο με τον μυθικό θησαυρο του περατου, βρήκαν, γράφει ο Πόε, «ένα σωρό από ανθρώπινα κόκαλα, που σχηματίσανε δύο δολώληρους σκελετους, μαζί με πολλά μέταλλινα κομμάτια και με κάτι κομμάτια που φαίνεται ότι ήταν παλιά και σάπια μέταλλινα ύφασματα...».

Ο Ουίλλιαμ Λεγκράν τότε έξηγει την αναζήτηση αυτών των ανθρώπινων σκελετών με τ' ακόλουθα λόγια:

«Κάνω την υπόθεσι ότι εδώ περά συνθή η ένα τόσο σκληρό και φρικιαστικό έγκλημα, ώστε δεν τολμει κανεις να το πιστέψη... Φαίνεται καθαρά ότι ο Κιντ — αν εινε ο καπετάνιος Κιντ που έζηρηε τον θησαυρο, πράγμα για το οποίο έχω δέν άμφιβάλλω — χροιάστηκε και βοηθός κι' αυτή τη δουλειά. Όταν όμως έζηρηε τον θησαυρο, θεώρησε καλό να εξαφανισθ όλοις εκείνους που ήξεραν το μυστικό του...».

Αυτά ώστόσο τα λόγια του Ουίλλιαμ Λεγκράν δεν εινε τίποτε άλλο

παρά ή περιγραφή ενός φρικιαστικου έγκληματος που είχε κάνει, όπως θα δούμε πιο κάτω, ο περιφημος μαυρος Τουσσαίν-Λουβερτιέρ...

Την έποχή που ο Ναπολέων Βοναπάρτης ήταν Πρώτος 'Υπατος, ή γαλλικη άποκρία της Ταϊτής είχε επαναστατήσει κι' είχε ανακηρυχθει Δημοκρατία με πρόεδρο της τον Τουσσαίν-Λουβερτιέρ, που αυτοαποφορείτο «Ναπολέον των Μαύρων»....

Ο Βοναπάρτης λοιπόν, αποφάσισε να στείλη άμέσως μεγάλες ένοχόσεις στη γαλλικη φρουρά της 'Αιτής, για να καταπιεί με κάθε τρόπο την επανάστασι των μαύρων της άποκρίας.

Λένε μάλιστα ότι ή 'Ιουσηφίνα ντε Μπαρναβι θέλησε να τον μεταπεισει κι' ότι του είχε πει τα προφητικά αυτά λόγια:

— Θα έρθη μιά ήμέρα που θα μετανοήσετε πικρά για αυτούς τους στρατιώτες που τους στέλνετε να πεθάνουν εκεί κάτω στις 'Αντίλλες...

Ο Βοναπάρτης όμως δεν την άκουσε κι' ύστερα από λίγες ήμέρες έβρισκ χιλιάδες άνδρες με τον στρατηγό Λεζλιέ, τον πρώτο άντρα της Παυλίνης Βοναπάρτη, μαρμαράζοντες από τη βροστή για τις 'Αντίλλες.

Ο Τουσσαίν-Λουβερτιέρ, όταν είδε ν' αποτιδάζονται στον 'Αγιο Λουίγχο, την πρωτεύουσα της 'Αιτής, οι Γάλλοι στρατιώτες, έγκατέλειπε άμέσως κάθε αντίστασι και πήγε ο ίδιος και παραδόθηκε στον στρατηγό Λεζλιέ. «Ήταν ένας μικρόσωμος μαυρος, έγραφε έξοινος, με πρόσωπο παχίου, μι ένα σωρό από κιαντάκια, που γυάλιζε όλόκληρο από τον ιδρώτα, όπως ήταν έτοι με γυμνά χέρια και ζυπόλητος».

Αυτός ο μαυρος Ναπολέων ώστόσο, λίγες ήμέρες πριν, είχε κλέψει κι' είχε κρύψει σ' ένα άγνωστο μέρος τα λεφτά που είχαν άπομείνει στα ταμεία της Δημοκρατίας, δηλαδή είκοσι πέντε δολώληρα έκαστημύρια χρυσά φράγκα!...

Ο Τουσσαίν-Λουβερτιέρ κατόπι είχε διαπράξει ένα φρικιαστικό έγκλημα, το οποίο ύστερα από σαράντα χρόνια το περιέγραψε ο Πόε στο «Χρυσό Σκαρβαίος» του.

Ο μαυρος Πρόεδρος της Δημοκρατίας της 'Αιτής, βλέποντας ότι δεν θα μπορούσε να πείη καμιά αντίστασι στους Γάλλους, γέμισε μερικά σακιά με τον κωόσιαιό αυτό θησαυρο, για να μη τον άρρησθ από την στή χέρια των κλητών, και με πιστούς άνθρώπους του τα μετέφερε έξω από την πόλι, κάτον εκεί ταγκύρο, στο Κλά-Φρανσαι.

Το μέρος εκείνο, που το είχε διαλέξει μόνος του και που το ήξερε μόνος ατός, βρισκότανε άνωμασε σε μερικά μικρά βουνά. Οι άνθρώποι του λοιπόν είχαν σκάψει ένα μεγάλο και βαθύ λάκκο και είχαν ρίξει κατόπι εκεί μέσα τα σακιά με τον θησαυρο. Όταν όμως τελείωσαν τη δουλειά τους, ο Τουσσαίν-Λουβερτιέρ, που είχε άποτραβηχτει πίσω από ένα βράχο για να παραμονηθ τάχα μηπως τυχόν φανει κανεις, άρχισε έξαφνα να περοβολή, κοιμημένος πίσω από τον βράχο και να σκετάνη έτσι, τον ένα ύστερα από τον άλλο, όλους τους ύπηρέτες του. 'Επειτα τους έριξε στον ίδιο βαθύ λάκκο μαζί με τα έκαστημύρια, τους σκετάσε ως επάνω με το γάμα και γύρισε κορυφά στον 'Αγιο Λουίγχο. Μ' αυτό τον τρόπο, ο «Ναπολέων των Μαύρων» άπόμεινε ο μόνος που ήξερε το μυστικό του θαμμένου θησαυρου του...

Μετά τον θάνατο του Τουσσαίν-Λουβερτιέρ το 1803, στον πύργο του Ζού, στη Γαλλία, όπου τον κρατούσαν αχμάλωτο και σύμφωνα με μερικιές άποκαλήθειες που είχε κάνει στις τελευταίες του στιγμές, ή γαλλικες άρχές έβαναν στην 'Αιτή πολλές έπινοες και προσεχτικες έρεινες, δίχως όμως να κατορθώσουν ποτέ να βρουν τον θησαυρο του.

Ο 'Αναπολέων των Μαύρων και τα θύματά του είχαν πάρει μαζί τους στον τάφο το μυστικό. Αυτή λοιπόν ή ιστορία του μυστικου θησαυρου του πρώτου Προέδρου της Δημοκρατίας της 'Αιτής, όπως άναφέραμε στην άρχή, ήταν παρξένιστη στο Νέο Κόσμο και καθώς φαίνεται, την ήξερε και ο Πόε και τη μεταχειρίστηκε στο διηγήμα του.

Η Νήσος της Χελώνης πάλι, το θρυλικό κατασφύγι των πειρατών εκείνης της έποχής, εινε, όπως έξοιμε, εκεί κοντά στην 'Αιτή.

Όσο για το πλαίσιο του «Χρυσού Σκαρβαίου», για τη νήσο Σούλιβαν, όπου ο 'Αμερικανός συγγραφεας τοποθέτησε τις συναρπαστικες περιπετειες του διηγήματος του, έχετε ότι ο Πόε έζησε άρκετόν καιρό εκεί πέρα, γιατί άνηκε στη δύναμι της φρουράς της, όταν έκανε τη θητεία του στον άμερικανικό στρατό.

Η ιστορία λοιπόν του θησαυρου του Τουσσαίν-Λουβερτιέρ κι' ή ιστορία του θησαυρου του περιφημου μπουκανιέρου Κιντ, ο άποτός, όπως περιγράφει ο Πόε, τον είχε κρύψει κι' αυτός με τον ίδιο τρόπο, σκετάνοντας έπειτα τους ναυτες του, για να μη ξέρη κανεις άλλος εκτός άπ' αυτόν το μυστικό του, εινε ή ίδια ιστορία, κι' έτσι βλέπομε ότι ο συγγραφεας του «Χρυσού Σκαρβαίου» είχε πάρει κι' αυτή τη φορά την υπόθεσι του διηγήματος του από την πραγματικότητα!

Ο 'Εντγαν Πόε.